

Hlasová rekognice a fonetická identifikace mluvího

Abstrakt

Předkládaná práce se zabývá hlasovou rekognicí a forenzní identifikací mluvího jakožto metodami sloužícími k individuální identifikaci osoby. Hlasová rekognice zakotvená v § 104b odst. 3 *in fine* trestního řádu je jedním ze zvláštních způsobů dokazování a spolu s rekognicí na základě vzezření představuje jeden ze dvou druhů rekognice, jež jsou *expressis verbis* zmíněny v právní úpravě. Jelikož se většinová pozornost, ať u doktrinální či judikatorní, upíná zejména k rekognici podle vzhledu, jejíž výskyt byl doposud významně frekventovanější, absentují ve vztahu k rekognici hlasové podrobnější analýzy zabývající se jejími specifiky. Zejména s ohledem na měnící se charakter trestné činnosti spočívající v její kybernetizaci však přibývá trestných činů, při jejichž odhalování může mít hlasová rekognice zásadní a nenahraditelný význam. Práce usiluje o podání nejen teoretického základu hlasové rekognice s akcentem na její problematické aspekty, ale i o předložení návrhů *de lege ferenda* napomáhajícím lepšímu uchopení a reglementaci tohoto institutu. Následně je představena audioexpertiza jakožto v praxi zastoupenější způsob hlasové identifikace mluvího. Současně práce cílí na konfrontaci teoretické části práce s praktickými poznatky získanými ze strany státních zástupců, soudců, znalců a dalších osob participujících na současné praxi, jakož i na získání perspektivy na základě komparace se zahraniční právní úpravou a praxí.

V první části textu jsou vedle základní charakteristiky rekognice a jejích druhů vyzdvihovány zejména odlišnosti hlasové rekognice, včetně její historie, od rekognice podle vzhledu, jež mají významné důsledky pro vhodnost přiměřeného použití obecné právní úpravy rekognice zakotvené v § 104b trestního řádu. Následně je pozornost zaměřena na jednotlivé fáze provádění hlasové rekognice za současného zdůraznění jejích specifík, komplikací a limitů, jež jí jsou inherentní. Nejen právním, ale i limitům vyvěrajícím z psychologických aspektů tohoto úkonu se věnují kapitoly navazující.

Druhá část práce se zabývá audioexpertizou jakožto frekventovanější metodou identifikace mluvího, její historií, způsoby jejího provádění, parametry zkoumání lidského hlasu, možnostmi jejího využití, jakož i důkazy jejím prostřednictvím získanými. Následně je poskytnuta analýza nynější praxe, a to nejen ve vztahu k audioexpertize, ale i hlasové rekognici, tak, aby závěry teoretické části byly dokresleny a podpořeny statistickými údaji.

V závěru, jakož i v rámci jednotlivých kapitol, se autorka uchyluje k hledání východisek některých sporných či problematických aspektů v rámci mantinelů současné právní úpravy, jindy předkládá úvahy *de lege ferenda* týkající se jak praktické, tak teoretické roviny.

Klíčová slova:

Hlasová rekognice – Identifikace mluvčího – Audioexpertiza